

Leerrede over Lukas 6: 19 en 20, uitgesproken op Woensdagavond 10-5-1950 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 119: 53 en 55

Lezen - Lukas 6 vanaf vers 17

Voorrede:

Uit hetgeen wij zo-even zongen, verstaan wij dat de psalmdichter, al was hij een oud, geoefend, begenadigd kind Gods, die door God nog wel in het bijzonder genoemd werd: "Een man naar Zijn hart", niet iemand geweest is die zei: "Er ligt een jarenlange ervaring achter me, en ik ben een mens van kennis en wetenschap, nu kan ik zèlf wel uit de weg; want als ik ga spreken over al de lessen en oefeningen die achter me liggen, dan ben ik zó nog maar niet klaar." Neen, zo is het niet met hem. Hij is zich bewust, dat hij hier midden in het gevaar is, en ook dat alleen Gods Woord het rechte richtsnoer is, waardoor hij zegt:

Uw Woord is mij een lamp voor mijnen voet,
Mijn pad ten licht, om 't donker op te klaren, ...

Dat is dus niet een mens, die zelf flink en verlicht is en uit de weg kan, maar iemand in nooddrift en armoede, die zelf geen weg of pad ziet of kent. Bedenken wij daarbij, dat wat openbaar maakt, licht is! Want het Koninkrijk Gods is voor alle schepselen een geheel afgesloten terrein. Het is slechts de genade, de heerschappij Christi, die ons inzet en ook verder leidt en verlicht.

Steeds weer moet de genade haar werk doen, waaruit dan ook Christus in Zijn ambtelijke bediening als Profeet en Leraar, Hogepriester en Koning, uit de diepste grond des harten geëerd en erkend kan worden. Anders is er gelegenheid, dat men zichzelf prijst, maar als er is, wat er bij de psalmdichter was, dan is er daartoe geen gelegenheid, is men er zelfs zeer ver vandaan.

Zijn Woord een lamp. Wanneer gebruiken wij een lamp? Toch als het donker is? Als de zon schijnt, heeft men geen lamp nodig! De beleving van de psalmdichter is dan ook, dat het hier één nacht en duisternis is. Alléén Gods genade en Zijn heerschappij is licht en leven!

Laat ons daarbij ook dit in aanmerking nemen wat Jezus in een gelijkenis sprak: "Laat uw lenden omgord zijn", dus zijn als een reiziger. Immers, in het Oosten droeg men lange klederen waarom men een gordel droeg. Als men reisde dan bond men die klederen met die gordel op, om de lenden, opdat men er niet over zou vallen.

"En de kaarsen brandende." Jezus spreekt hier dus in het meervoud: kaarsen! Wat wordt daaronder verstaan? In de eerste plaats dat Hij van ons wil, dat wij die lage plaats zouden innemen, dat het voor ons zou zijn: "Uw Woord is mij een lamp voor mijnen voet." Buiten Uw Woord en leer ben ik dwalend in nacht en duisternis. Ten andere spreekt Christus: "Ik ben het Licht der wereld." Hij het licht. Wij bij onszelf dus duisternis, en in en buiten ons ook alles duisternis. Hij alleen het Licht. En ten derde: "Laat uw licht alzo schijnen, opdat degenen, die inkomen, het licht zien mogen."

Wat kan dat anders zijn, dan, dat Hij van ons wil, dat de genade, die Hij aan ons besteedt, ook in vrucht naar buiten toe openbaar komt, dus door onze naaste gezien wordt. Letten wij op deze drie zaken, namelijk: dat het Woord een lamp, Christus het licht der wereld is, en: "Laat uw licht alzo schijnen", zaken zijn, die genade en gave Gods zijn. Dus, zowel het Woord als Christus en Zijn genade in ons, die naar buiten schijnen, moeten buiten ons gezocht worden.

Wie doen dat? Wel, diegenen die er behoefte aan hebben en die in hun duisternis en armoede zitten. Daarom kunnen wij de kennis van nacht en duisternis, van armoede en ellende niet missen, anders kunnen wij Zijn Woord, Zijn Woord laten. Dan kunnen wij daarmee redeneren, en in plaats van dat het Woord met ons doet, doen wij met het Woord. In plaats van, dat wij Christus verheffen en Hem plaats geven, zodat Hij, als Bedienaar des heiligdoms Zich aan ons kan bewijzen, lopen wij met Christus als in de mond en met werken en "eigen ik" in het hart. In plaats van, dat het alzo schijnt dat het van de mensen gezien worde, is het er niet en komt er slechts voor de dag van het vuil en verderf van de mens, want wij zijn van nature geneigd God en onze naaste te haten. Merken wij daaruit nu niet, welk een liefde Gods het is als Hij ons de dood en de armoede aandoet, zodat wij zelf niet uit de weg kunnen?

Laat het dan maar wezen, dat wij hier zo door het leven gaan, dan zullen wij daardoor hart en handen tot Hem opheffen en de toevlucht tot Hem nemen, waardoor Zijn Woord als enig richtsnoer bij ons een ereplaats gaat innemen. Dan zullen wij ons zó aan het Woord gaan onderwerpen - dat plaats gevend - dat het zijn vrucht van zich, bij ons kan gaan afwerpen ten leven.

Het is ook niet voor een gelegenheid dat het Woord een lamp voor onze voet moet zijn, want hier zijn wij het ook bij een geofend en zozeer begenadigd kind Gods, bij David, die spreekt er zelfs nog van op zijn oude dag: "Uw Woord is mij een lamp voor mijn voet, mijn pad ten licht, om 't donker op te klaren." Wat is hij dus een eenvoudige geweest en welk een plaats heeft de leer en het Woord van God bij hem ingenomen! Het kan niet anders of dat moet Gode welgevallig geweest zijn.

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in de verzen 19 en 20 van het ons zo-even gelezen 6e hoofdstuk uit het heilig Evangelie naar de beschrijving van Lukas, waar Gods Woord aldus luidt:

19. *En al de schare zocht Hem aan te raken; want er ging kracht van Hem uit; en Hij genas ze allen.*
20. *En Hij, Zijn ogen opslaande over Zijn discipelen, zei: Zalig zijt gij, armen, want uwer is het Koninkrijk Gods.*

Leerrede:

Het is onze opmerking wel waardig hoe Lukas hier de omstandigheden beschrijft toen Jezus deze verheven, heerlijke predikatie hield, die in het algemeen "de bergrede" genoemd wordt. Dat was op een keer toen er veel zieken tot Hem kwamen. Immers, wij lezen hier in vers 19: "En al de schare zocht Hem aan te raken; want er ging kracht van Hem uit, en Hij genas ze allen."

Dat waren zeer verheven zaken, waarin de heerschappij en almacht van Christus op de voorgrond kwam. Want, wat voor kwaal het ook was, al was het de plaag der melaatsheid - een dodelijke kwaal - waardoor degene die daardoor in zijn lichaam aangetast was, dikwijls daarheen ging als rottend, maar door de kracht die van Hem uitging, moest de aller verschrikkelijkste kwaal wijken.

Voor de discipelen is dat zeker tot troost en tot bevestiging van hun geloof geweest. Zij geloofden toch, dat Hij Diegene was, Die door de Vader in de wereld gezonden was en waar de profeten van gesproken hadden. Degenen die genezen werden, hadden er de vrucht van, maar voor de discipelen moet het tot versterking van hun geloof geweest zijn, dat Hij waarlijk Die was, Die zij eerden en erkenden als de ware Messias. Doch nu dit: hoewel die zaken alzo voor hen geweest zullen zijn, maar wie waren zij persónlijk, een ieder voor zich?

Jezus had hen geroepen, zeggende: "Volgt Mij na, en Ik zal u vissers der mensen maken." Dat Zijn Woord zo'n gezag had, moet bij die mensen toch een aanleiding gehad hebben, want zij verlieten alles. Wat het ook was, was het; of het nu een schip was of een tolhuis, zij verlieten alles en volgden Hem aanstonds. Van Mattheüs lezen wij zelfs, dat hij een grote maaltijd aanrichtte en er velen noodde, zowel tollenaars als zondaars.

De discipelen zaten ook met een kwaal. Die was véél ernstiger dan van velen die met uitwendige kwalen tot Christus kwamen, want zij hadden een zondekwaal. Als zij daar niet van genezen zouden worden, dan zou het einde daarvan zijn de eeuwige dood, het eeuwig van God gescheiden zijn. Daarbij kwam, dat, net zo min als degenen die blind, kreupel, doof en melaats waren, ja wat voor kwaal zij ook hadden, zichzelf konden helpen, zo min konden de discipelen het! Zij liepen daar met hun zonden, met al hun ellende. Verderf, als een dodelijke kwaal en zij konden er zelf geen verandering in aanbrengen. Daarom moet het voor hen wel groot geweest zijn, dat zij de macht van Christus zagen, maar ... wat hadden zij, persoonlijk, in hun ongeluk, in hun ellende?

Veronderstel dat er onder ons zouden zijn (gave God, dat het bij allen het geval zou zijn), die zich bewust waren van hun dodelijke kwaal, die ook meemaakten dat er veel zieken door Zijn machtige hand genezen werden. Dat mocht ons dan tot verwondering, tot verbazing stemmen, zelfs in vervoering brengen en ons mede doen belijden dat Hem alle macht gegeven is in de hemel en op de aarde, maar daarmee heeft onze ziel niet in het allerminst ook maar iets, waardoor wij getroost kunnen zijn wat onszelf, wat onze staat en ons geval betreft.

Zó moet dat voor de discipelen geweest zijn. Zij hebben dat wel gezien en, ... het was gróót en goed, maar wat hadden zij nu persóónlijk? Doch hier staat, dat Christus - terwijl Hij er velen genas en er kracht van Hem uitging - Zijn ogen opsloeg over Zijn discipelen. Díe hadden wat anders nodig; bij hen waren andere behoeften. Christus is zó, dat Hij hen in hun ongeluk, in hun staat en geval met enkele woorden oppakt en doet dat op zo'n wijze zoals Hij alleen dat kan doen.

Hij begint hier te spreken: "Zalig zijt gij, armen." Maar ... hoe kan Christus dat toch zeggen: "Zalig zijt gij armen", òf, gelijk het in het Evangelie van Mattheüs staat: "Zalig zijn de armen van geest."? Want, dat is toch geen zalige staat om dodelijk arm, om arm van geest te zijn? Nochtans doet Jezus het, en op wat Hij spreekt kan geen kritiek geleverd worden, want Hij spreekt als Machthebbende en niet als de schriftgeleerden.

Als Machthebbende, Die zelfs aan het kruis koninkrijken kon uitdelen. Als Hij dat hier bij de discipelen doet en zegt dat het Koninkrijk voor hen is (want dat is toch de inhoud van de woorden: "Uwer is het Koninkrijk Gods"), dan wil dat zeggen: dat kan Ik doen als Machthebbende. Immers: "Mij is gegeven - leert ons Christus - alle macht in hemel en op aarde."

"Maar - mocht iemand zeggen - gaat Christus door zo te spreken dan niet te ver? " Want als Hij spreekt en handelt, dan moet dat zijn naar het gebod dat Hij van Zijn Vader ontvangen heeft, gelijk Hij Zelf ons leert: "De Vader, Die Mij gezonden heeft, Die heeft Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen zal, en wat Ik spreken zal. En Ik weet, dat Zijn gebod het eeuwige leven is. Hetgeen Ik dan spreek, dat spreek Ik also, gelijk Mij de Vader gezegd heeft." Daar houdt die grote Koning Zich ook stipt aan. Want, als wij maar eens recht bezien wie "armen van geest" zijn, dan zullen wij moeten bekennen, dat het zuiver naar het gebod van Zijn Vader is, wat Hij spreekt en zegt.

Wie zijn armen van geest? Zijn wij dat van onszelf? Wordt iemand een arme van geest door eigen, natuurlijk licht of doordat hij er over hoort spreken of omdat het hem geleerd en voorgehouden wordt? Zijn wij het uit kracht van opvoeding, of doordat wij ons verkeer hebben rondom Gods Woord en leer? Néén, in het allerminst niet. In plaats van arm zijn wij rijk, rijk van geest.

Zó rijk, dat als het er over gaat, dan hebben wij zoveel ruimte bij onszelf, waardoor wij altijd onze rampzalige, ellendige, verloren staat en toestand te boven blijven. Die blijven wij te boven door de duisternis omtrent God, omtrent Zijn Wezen, Zijn rechtvaardigheid, Zijn heiligheid, Zijn heerlijkheid, die kennen wij niet. God is voor ons een verborgen Majesteit. Ten andere, doordat wij in het paradijs uit satan hebben ingezogen van: "Gij zult als God zijn", woont er zo'n hoogheid in ons, dat wij wel kunnen zeggen dat het als een rijkdom is. Het is wel een verméénde rijkdom, maar een mens werkt er zodanig mede, dat wij alles beredeneren.

De armelijke staat waarin een ieder mens is (hoewel schepselen Gods zijnde, zijn wij lédig, onvervuld, onvoldaan; niets is er dat ons kan bevredigen!) zoeken wij te bedekken. Daarom kiest een ieder mens zich een weg uit die hem recht schijnt; maar het einde daarvan zijn paden des doods. Men zoekt vervulling en bevrediging in de wereld, in ijdel vermaak, waar het in is, is het in.

Tegenwoordig is het zo gesteld, dat de overste der wereld, namelijk satan, die zijn macht en troon aan de antichrist gegeven heeft, grote reclame maakt. Daarom is er voor elk wat wils in deze wereld èn christelijk (!), wat wou je!! Dàt hoort er natuurlijk bij! De naam "christelijk" moet erbij komen, want "communistisch", neen, dàt is niets. Vandaar: christelijke voetbal, christelijk dit en dat, van àlles en nòg wat christelijk. Een ieder heeft het zó maar voor het kiezen. Kun je het in het één niet vinden, nu, dat is geen bezwaar, dan maar in wat anders. Daarin nu zoekt een mens in zijn dwaasheid, zijn leven, zijn vergenoeging te vinden.

Anderen zoeken het in: bioscoopbezoek, schouwburg of café. Wat enige jaren geleden nog goddeloos was, is tegenwoordig óók al christelijk. Je kunt er zelfs nog een zegen voor je ziel en al uithalen! Christelijke films, enz. Nu, dàn behoef je niets te vragen. Dan zijn er ook nog die het zoeken in godsdienst, vrijzinnig of rechtzinnig, licht, zwaar of bevindelijk; je hebt het maar voor 't zeggen. Een mens doet dat alles om te proberen zichzelf te vervullen, te bevredigen, maar ... het kàn niet. Daarom moet er steeds weer wat nieuws zijn, nieuw, nieuw.

In de grond van de zaak zijn wij arm, maar door de dwaasheid die wij bij ons hebben kunnen wij het wel zo noemen, dat wij rijk zijn. Zó rijk dat wij het buiten God kunnen stellen en een leven kunnen leiden dat geen leven als schepsel Gods is. Want het beste uit het beste, zelfs de allerzwaarste godsdienst ontvalt ons bij de dood. Dan staan wij naakt en bloot voor onze Schepper.

Hoewel dat alles ons geen bevrediging geeft, zien wij - door onze verblindheid - de werkelijkheid niet van de zaak zoals die is, tenzij wij door Gods Geest en genade verlicht en tot de werkelijkheid gebracht worden dat, hoewel wij een schepsel Gods zijn, in Adam een van God afgefallen mens zijn. Dat deed Paulus zeggen: "En derven allen - geen mens uitgesloten - de heerlijkheid Gods." Daarom zeggen wij, dat het God is, die door Zijn Geest een mens verlicht, en hem de werkelijkheid van zijn staat, van zijn zonde, van zijn ellende laat zien.

Wij zouden wel kunnen zeggen dat het als een soort zelfvernietiging van de mens is, zoals hij gaat en staat buiten God: "Hier ben ik!" Dat wordt de kop ingedrukt, tegen de grond geslagen. Jezus noemt dat in het 14e hoofdstuk van Johannes met een paar woorden: "Gijlieden gelooft in God." Dat was het deel van de discipelen. Wat geloofden zij van God? Toch dit: dat Hij zo'n rein, heilig en vlekkeloos Wezen was (dat was hun geopenbaard) dat, al hadden zij maar één zonde, God hen, krachtens de reinheid van Zijn Wezen moest verdoemen.

Zelf konden zij niet aan het werk gaan (daartoe waren zij veel te ontbloot, te arm van geest) om die kwaal bij de wortel aan te pakken. Zij konden niet enig middel ter hand nemen om in hun staat van buiten-God-zijn zelf in te grijpen. Daardoor zijn zij ook aanstonds gereed geweest, toen Jezus zei: "Volgt Mij na." Zij staan dan meteen klaar en gaan met Hem mee. Dat deed hun ongeluk, hun ellende, de kennis van de werkelijkheid van hun zonde.

Dat zegt ons, dat een arme van geest iemand is, die van zijn staat van zonde op zo'n wijze overtuigd is, dat elk middel dat hij zelf aanwendt, ijdelheid is. Die bij voorbaat weet - als hij toch een middel ter hand zou nemen - dat gáát niet, want mijn staat is een staat des doods.

Mijn staat is zó verschrikkelijk, dat ik mijzelf niet kan redden of verlossen en een ander kan het ook niet. Hier zit ik nu zoals ik zit. Dàt is een arme.

Die is zó arm van geest dat hij niet uit de weg kan en alles valt hem uit de handen. Zijn die er ook nog onder ons, die zó ongelukkig zijn? Die daar zitten net zoals zij zitten en moeten zeggen: "Ja man, al liep je over van de genade des Geestes en al sprak je rechtstreeks uit God, als God het niet met Zijn Geest bedauwt, dan gaat het mij nòg voorbij en kan ik straks de kerk uitgaan net zoals ik er in gekomen ben. Ik ben zó ongelukkig, dat alleen almacht en genade bij mij kan daarstellen."

Merkt nu eens op, dat dit zaken zijn, die wij zómaar niet aannemen, want die zijn, zeiden wij zo-even al, een zekere zelfvernietiging van wat wij in Adam zijn, namelijk om onszelf te helpen, onze eigen redder te zijn. Worden wij nu verzekerd, dat wij dat niet kunnen, dan hebben wij hulp nodig uit het heiligdom. Dan is dàt het enige: uit Gods genade.

Dat is een zeer wonderlijke zaak, want Christus kan van ons niets aannemen: noch onze ellende (daar hebben wij onszelf ingebracht), nòch onze tranen (die waren er in het paradijs niet), dus Christus kan zelfs geen waarde vinden in ons bidden, in onze tranen, in ons zuchten, in wàt ook. Wij zitten in de ellende door onze eigen val in Adam. Maar nu lezen wij hier: "Jezus, Zijn ogen opslaande over Zijn discipelen." Och, wat moet dat met een oog van liefde, van erbarmen, van hartelijkheid geweest zijn. Daar moeten de vonken der liefde en tedere zondaarsmin uit Zijn Middelaarshart als uitgestraald zijn.

Was er dan tòch wat bij hen, waarvoor Jezus eerbied en liefde had? Já, dat hadden zij! Wàt was er dan? Wel, die mensen hadden wat van God bij zich! Dat hadden zij niet van de straat opgeraapt, maar God had bij hen neergelegd. Hij had bij hen thuisgebracht: je hebt zwaarlijk tegen Mij gezondigd, je staat bij Mij in de schuld, je hebt jezelf gebracht in een staat des doods. Dáárop ziet Christus!

Gij zult zeggen: "Bewijs dat dan eens." Nu, hoort Jezus dan op een keer zeggen: "Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?" Dan zeggen de discipelen hoe de mensen over Hem oordelen; dat sommigen zeiden dat er een profeet van de ouden was opgestaan, een ander zei: Jeremia, nog een ander: Johannes de Doper. Dan zegt Jezus: "Maar gij, wie zegt gij, dat ik ben?" Dan doet Petrus, één voor allen, het woord en zegt: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." Zegt Jezus dan: "Petrus, dat heb je er wondergoed van afgebracht, jij hebt gelijk"? Neen, zo iets zegt Hij niet, want zij waren precies eender als andere mensen, maar Hij onderscheidt wat bij hen is, want Hij zegt: "Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is."

Hoe ziet die grote Koning het mensdom aan; mij, u, de discipelen, allen? Laat ik dan dit voorbeeld nemen: gij allen ziet dit boek dat ik in de hand heb. Dat is een dood ding. Zó ziet Koning Jezus ons; allen dode, rampzalige zondaars. Wij hebben niet eens verstand van God en van goddelijke zaken, hebben er zelfs geen gevoel van en worden genoemd te zijn als: "Het veulen van een woudezel, als een steenuil der wildernis." Maar de Koning merkt bij Zijn discipelen dat er wat is, dat Zijn Vader heeft gewrocht. Die heeft door Zijn Geest hun ogen geopend, hun staat ontdekt, laten zien wat hun geval was. Dáárdoor zijn zij zó: Heere Jezus, op U zijn wij aangewezen. Want waar God door Zijn Geest werkt, daarvan zegt Jezus: "Die zal Mij verheerlijken."

Als nu ontdekt wordt - wat wij de werkelijkheid noemden - : "Hoe groot mijn zonde en ellende zij", dan wordt ons bij aan- of bij voortgang ontdekt wie wij in Adam zijn. Dat zijn zaken die niet op onze eigen akker groeien. Dat wordt bij ons dan thuisgebracht en brengt teweeg, dat wij geheel op Hem aangewezen zijn.

Bij wie dat slechts in het verstand zit, van horen zeggen en redeneren, die worden flinke mensen met: "Wat is toch een mens, o verschrikkelijk!

Wàt heeft Paulus dat toch gezegd in Romeinen drie, wat een mens is, hé!" Men kan dan redeneren over zonde-kennis, over Gods Woord en leer, over Christus en de genade, maar het is slechts een redeneren! Doch, waar het in het hart werkt, daar gáát het niet om er over te redeneren, dan zit men met de brok: "Hoe kom ik tot God bekeerd? Hoe kom ik van zonde verlost? Hoe verkrijg ik herstel en gemeenschap met God, mijn Schepper?" Dàn wordt Christus iets anders als een ijdele klank en een zeker Persoon. Dan gaat Hij voor het zielsoog rijzen als de Middelaar Gods en des mensen, van Wie er staat dat er onder de hemel geen andere Naam is, Die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden. De ellende en het ongeluk brengen teweeg dat het hart geschikt en het verstand dermate verlevendigd en verlicht wordt, dat wij in Hem gaan zien: Zijn beminnelijkheid, Zijn gepastheid, Zijn noodzakelijkheid, Zijn onmisbaarheid.

Ziet men dat in Hem, nu ziet Christus ook op de discipelen. Hij slaat Zijn ogen op hen. Nu zitten zij in hun armoede, waarvan wij zouden zeggen: arm- en rampzalig! Inderdaad, zo zijn ze ook in zichzelf: armelijk en rampzalig. Maar Christus handelt niet naar het aanzien van hun geval. Néén, Hij spreekt als Machthebbende. Hij is Heer en Meester op aarde en in de hemel. Hij heeft alles in Zijn hand, alle oordeel is Hem van de Vader overgegeven. Hij zegt met korte, zakelijke woorden: "Zalig zijt gij, armen", of, zoals het er staat bij Mattheüs: "Zalig zijn de armen van geest."

Maar, hoe kan Christus dat nu tegen zulke mensen zeggen? Wel, de Koning kijkt verder dan de ellende waarin zij nu zitten. Hij ziet er op dat zij betrokken worden in de arbeid der genade. Zij worden uit de wereld getrokken, uit zichzelf gezet, uit een verbroken werkverbond, afgebracht van eigen licht en inzicht en opgeleid tot Hem in Wie alle schatten van wijsheid, genade en zegen zijn tot zaligheid en eeuwig leven.

Zij zijn degenen, die op Hem zijn aangewezen. Laten wij het ànders zeggen: Christus is de Persoon, Die op hen aangewezen is. Want, waar moet Christus blijven met Zijn liefde en Middelaarshart en -arbeid, om ellendigen te zaligen? Hij is op hen aangewezen, want zij zijn de onderwerpen. Zij zijn de personen waaraan Hij dat niet alleen kàn, maar ook måg, en wíl, en zàl doen. Daartoe is Hij van de Vader verordineerd. Daarom, als er onder ons zijn, die met de brok zitten, al kun je niet links of rechts, en je niets ziet dan verderf, zonde en ellende, ziet dan eens op deze woorden. Jezus spreekt hier zondaren aan, grote zondaren. Zulke grote zondaren, dat Hij er van kan zeggen: "Armen van geest." Zij moeten dat beamen: wij zijn zó arm, wij kunnen niet één haar wit of zwart maken; wij zijn in een staat van algeheel onvermogen. Dat is ons geval! Daar verbindt Hij aan, dat voor hen het Koninkrijk is.

Maar ... dat is nogal wat! Voor hen het Koninkrijk!! Nu, voor wie anders zou het moeten zijn? Voor mensen, die hier kunnen leven en hier al koninkje op aarde zijn? Die hier hun haan koning laten kraaien? Voor hen? Néén! Het Koninkrijk is voor diegenen, die geen leven in deze wereld en bij zichzelf hebben, die het in het koninkrijk van satan niet kunnen uithouden en geen leven hebben buiten God. Voor hun is Christus de aangewezen Persoon om die twee ongelijke partijen te verenigen, bij elkander te brengen. Zij kunnen niets, maar Hij doet alles.

Het spreekt dus vanzelf - als wij de zaak zo bezien, en nauwkeurig letten op de woorden van Christus - dat, wanneer men met de brok zit: "Ik heb gezondigd, ik ben een overtreder van de heilige Wet in gedachten, woorden en werken, ik kan de zaak niet meer herstellen, ik kan niet naar de Wet leven, ik kan niet meer goed maken wat ik bedorven heb", en naarmate er openbaar wordt wat wij zijn door onze val in Adam en er gaat werken: "Wat een armoede, wat een armoede bij mijzelf!", zodat men moet gaan zeggen: "Mijn armoede is niet om uit te spreken", dat alles is daartoe, opdat wij aangewezen zouden zijn op die rijke Koning, Die koninkrijken uitdeelt.

Denkt eens even aan de moordenaar aan het kruis! Die man moest bekennen dat de Wet goed was. Hij zei tegen degene die aan de andere zijde van Christus hing: "Vreest gij ook God niet, daar gij in hetzelfde oordeel zijt? - en voegde erbij - En wij toch rechtvaardiglijk; want wij

ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben." Zij hadden het verdiend, want de wet spreekt: "Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden", daarom hingen zij aan het kruis.

Ook staat er: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, omdat te doen." Zij waren overtreders, er viel niets meer goed te maken, zij hadden alles verbeurd en het kon ook niet meer. Die man was in zó'n staat, dat alles wat over hem ging, was rechtvaardig, was billijk. Kon hij dan niets meer goed maken? Neen, die man wist: dat kón niet! Zijn wij ook zo, zo arm van geest dat wij niets meer kunnen goedmaken? Wat bleef er dan over? Het eeuwig oordeel. Dat had hij verdiend. Maar nu gaan zijn ogen open voor Christus, Die daar hing als een vloek voor vervloekten. Hij spreekt een kort gebed uit, dat aan duidelijkheid niets te wensen over laat. Hij zegt: "Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn." Hij zegt dus: Gij zijt een Macht- en Rechthebbende in dat Koninkrijk. Gij kunt zómaar zondaren uit deze wereld nemen en daarin opnemen. Wat een geloof spreekt die man uit! Dat kent Hij Christus toe. En wat is Christus' woord? "Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn."

Wat doet de Koning daar? Hij stelt paradijs tegenover paradijs. Wat die moordenaar gedaan had, was een vrucht van wat in het paradijs plaats had gevonden. Daar was men van God afgefallen en satan toegefallen, hem ten eigendom geworden. Die boom droeg zulke kwade vruchten, dat hij zelfs mensenbloed vergoten had. Dat was voortgevloeid uit dat verdorven hart. Daar, in het paradijs, is alles er door gebracht.

Daartegenover stelt Christus nu het hemelse paradijs, dus Zijn heilverdiensten en zegt ronduit: dat krijgt gij. Is dat voor Mij, heb Ik dat verdiend, ben Ik daar Koning, voer Ik daar heerschappij, dan neem Ik u tot Mij. Wie kan iets inbrengen tegen diegene die Hij verkiest? Niemand. Wie is het Die rechtvaardig maakt? God wil ons op grond van Zijns Zoons arbeid van alle vloek en oordeel ontheffen. Daardoor is Hij het Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Dan moet alles zwijgen, want Christus voert heerschappij. Daarom volgt er hier: "Want uwer is het Koninkrijk Gods." Kortweg gezegd: "Dat Koninkrijk is voor jullie, armen; daar kunt gij op rekenen." Ik denk hierbij nog aan wat ik Bogaard dikwijls heb horen vertellen. Toen het recht Gods over hem zegevierde, en hij in Adam werd afgesneden, Christus hem oppakte en zijn grond werd, was zijn zeggen: "Heere Jezus, en dat aan mij." Daarop was des Konings' woord: "De poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen", alsof de Koning wilde zeggen: "Maar vriend, daar had je toch op kunnen rekenen, want dat is Mijn werk." Zó is Jezus. Het Koninkrijk Gods is voor hun.

Wat hebben wij daaronder te verstaan? Toch de eeuwige, volkomen zaligheid, die hier al in het geloof wordt gekend. Immers, Hij zegt: "Zalig zijt gij, armen, want uwer is het Koninkrijk Gods." Wat is zalig zijn? Zalig worden is: van zonden verlost worden; zalig zijn is die vergenoeging, die blijdschap, die vrolijkheid, die ontbinding en losmaking van alle banden, zodat men kan zeggen: "Ik ben vrij." Dat deed de kerk zingen:

In God, is al mijn heil, mijn eer. ...

Dàt is vrij! Geniet men in God alle heil, daarvan zegt Jezus: "Zalig zijt gij, armen." Hij wil zeggen: "Het Koninkrijk Gods is voor u", en gaat hen al zalig spreken, terwijl ze zó arm zijn: armen van geest. Voor treurigen, voor hongerenden, voor dorstenden, voor zachtmoedigen die dus vernederd zijn onder hun zonden, voor die vervolgd worden, voor diegenen is het Koninkrijk Gods.

Wij zeggen: dat is hierboven in zijn volkomenheid, maar het wordt hier al bij aanvang gekend dat zij ingezet worden in het Koninkrijk Gods, in dat Koninkrijk der genade, dat Koninkrijk van de Zoon Zijner eeuwige liefde, waarin dan openbaar wordt: in een andere staat te zijn.

Want wij worden gezegd, wanneer wij door geboorte aanzijn verkregen hebben in deze wereld, aanstonds een lidmaat uit te maken van deze tegenwoordige boze wereld, te behoren tot het koninkrijk waar satan baas, meester is. Nu doet de genade Gods ons overgaan van het ene rijk in het andere. In het ene rijk heerst satan, maar in dat andere rijk Christus, want daartoe is Hij van de Vader verordineerd. Ten eerste veranderen wij dus van eigenaar en ten andere van staat, en dat alles krachtens het eeuwig welbehagen Gods in Christus, dat eeuwig raadsbesluit van voor de grondlegging der wereld. Nu worden zij zelfs, hoewel Christus Koning is, gezegd te zijn een koninklijk priesterdom. Zij behoren tot een Koninkrijk waarin zij zelfs aangemerkt worden koningen te zijn.

Máár ... hoe kan dat? Ja, leest maar met aandacht wat de apostel Petrus schrijft: "Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk." Leest maar in de Openbaring van Johannes: "Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; En Gij hebt ons onze God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen als koningen heersen op de aarde." Dat is toch even wat! Hier gaat dat al aan het werken door de kracht der genade, waardoor Christus ons doet delen in Zijn overwinning, en straks is dat hierboven in volkomenheid.

Wat heeft Hij overwonnen? De zonde, de dood, het graf, de hel! En zij, delend in Zijn overwinning, worden gezegd te zijn als koningen. Want, als de genadekracht heerschappij voert, hebben jullie dan last van zonde, van dood, van graf, van hel? De zonde heeft dan geen macht; wij denken er dan niet eens meer aan. Waar de genade heerschappij voert, daar ligt de zonde geheel onder, is er niet. Er is nog een gezang waarin staat: "En nu geen zondaar meer." Wij zijn het wel voor onszelf, maar niet voor God. Door de kracht der genade ligt het onder, dan voert genade heerschappij.

De dood is de koning der verschrikking, maar hoe is het daarmee gesteld? Die is dan een boodschapper van goede tijding. Ik denk hierbij nog aan een gelegenheid nadat ik in zwaar lijden geweest was. Toen ging die lieve Vader mij aan het noden om tot Hem te komen. Maar ik ging aan het zeggen: "Hoe kan dat?" Ik had het nodige licht niet, want toen ik wat tot mijzelf kwam, begreep ik, dat het hier was een gaan naar de bruiloft des Lams, en dat was: door bezaaid en onbezaaid. Hij nodigt en zij bewandelen die weg totdat zij eenmaal dáár zullen zijn. Maar ik had het nodige licht niet en ging zeggen: "Als ik bij U mag zijn, dan moet de dood komen om ziel en lichaam te scheiden." Nu, wat was toen de dood voor mij? Geen vijand, want daardoor kon ik op de plaats van bestemming komen. Zo is dan de dood voor de Zijnen ook een knecht. Daarom staat er in de catechismus, dat onze dood geen betaling is voor onze zonden, maar alleen een afsterving van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven.

Hoe is het met satan? Waar de genade heerschappij voert, daar is geen plaats voor satan, die heeft dan niets meer te vertellen. Hoe is het met het graf? Dat is dan de plaats die Christus geheiligd heeft, opdat ons stof daar zou rusten in hope, onder Zijn vleugelen, tot de jongste dag.

Zien wij dus wel: zó laat de Koning hen hier uit Zijn genade al triomferen in het geloof, en komt hier al voor de dag, dat zij hun voeten zetten op de kop van zonde, dood, graf, hel en satan. Dat kan hun niet ontgaan, zij leren dat hier alvast kennen. Is het geen verheven, heerlijke zaak? De genade doet hen overwinnen en daarvan staat: "Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.

Er is ook een kroon aan verbonden, om met Hem te delen. Die kroon is voor hun weggelegd. Koningen worden toch gekroond? Aan het einde van de reis wacht de kroon. Dat doet Hij hen hier ook al in het geloof kennen. Dat is alles voor armen bestemd. Ik haal maar in het kort aan, om een ieder die in zonden en ellende zit, te sterken: pak het op, laat u uitschudden, ontgronden en ontbloten, net zo lang totdat gij een onderwerp zijt waar Christus Zijn werk aan kan doen en Zich kan uitspreken gelijk Hij is en zoals Hij het heeft beloofd.

De tijd is voorbij, dus moet ik afbreken. Dat het Gode behage, het ons, door Zijn Geest, dienstbaar te stellen tot verloochening van onszelf en om Christus en dat Koninkrijk te zoeken, en dat als het hoogste doel te stellen, om de zegeningen des verbonds te mogen wegdragen, in de rechte weg, zoals Hij dat heeft verordend, dat alles Gode tot dankzegging. Amen.

Slotzang:

Psalm 29: 6

Looft de HEER', Die wond'ren werkt, ...

Zegen.

Ga voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van Onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.